

første Aar, og at Ordningen af de provindstille Embedslægeforshold i det Væsentlige er bleven i det Spor, der først anvistes samme i Løbet af det foregaaende Aarhundrede, idet det, om end Embedernes Antal i Tiden er forøget, endstjønt langt fra i Forhold til Befolkningens Tiltagen, med Hensyn til Embedslægernes væsentligste Funktioner og deres Lønningssmaaede dog stedse er de oprindelige Grundfættninger, der indtil denne Dag gjøre sig gjældende paa dette Omraade. I Hovedsagen tilbleven med Sygeplejen som sin saa godt som eneste Opgave og tilmed paa en Tid, da Fordringerne til denne vare indskrænkede, har Ordningen aldrig været afpasset til at fyldestgjøre den mindst ligesaa vigtige Opgave, som Sundhedsplejen stiller; og efter Haanden som de Krav, denne Opgave stiller, ere blevene forøgede, ere de Ulemper, som den hertil ikke svarende Ordning maatte fremfalde, stedse blevene føleligere, samttidig med at det har vist sig, at Organisationen end ikke paa Sygeplejens Omraade kan virke i det Omfang, hvortil den nominelt er bestemt.

Regjeringens Opmærksomhed har derfor ogsaa i en allerede længere Aarrække været henvendt paa dette Forhold med Ønske om deri at tilvejebringe den høist fornødne Reform. Naar dette ikke hidtil har ført til nogen Henvendelse til den lovgivende Myndighed, er Grunden hertil den, at det maatte staae Regjeringen klart, at en Reform paa dette Omraade, foruden at gribe ind i en Mængde vanskelige Forhold, uundgaeligt vil stille saa betydelige Fordringer, at Ønsket om en Reform kun kunde have Udfigt til at blive gennemført, naar der, paa den ene Side, havde dannet sig en almindeligere Erkjendelse af dens Nødvendighed, og der, paa den anden Side, var tilvejebragt indenfor Fagmændenes Kreds en videre Samstemning angaaende den Retning, i hvilken Reformen maatte forsøges gennemført. Dette Tidspunkt tror Regjeringen at være kommet nu, og efterat der i det sidstafvigte Aar fra det kgl. Sundhedskollegium er indgaaet et i samme efter Forhandling med Landets Hystiudarbejdet Forslag til en Medicinalreform, har Regjeringen ment at burde stride til Forsøget paa idetmindste at faae Reformen indledet gennem et første Skridt, nemlig ved en Omdannelse af det hidtilværende kgl. Sundhedskollegium. Som herørt, indskrænker det fra det kgl. Sundhedskollegium fremkomne Forslag sig ikke til denne Del af Reformen alene, men omfatter tillige en Reform af de provindstille Embedslægers Organisation. Naar Regjeringen har troet foreløbig ikke at burde medtage denne Del af Opgaven,

ligger Grunden hertil væsentlig deri, at denne Del af Forslaget griber saa dybt ind i en stor Mængde administrative, særligt kommunale Forhold og i det Hele vil nødvendiggjøre en saa gennemgribende Prøvelse af Enkeltheder, at Regjeringen anser det fornødent at lade denne Del af Forslaget underkaste en indgaaende Prøvelse, der maa stee under Tilfaldelse af andre Kræfter end de blot lægelige, der hidtil udelukkende have medvirket ved dets Tilblivelse, hvad der selvfølgelig vil medtage Tid. Det forekommer imidlertid Regjeringen, at der ikke af Hensyn hertil er Grund til at opsætte den Del af Reformen, der efter dens Mening er moden til Gjennemførelse, og det saameget mindre som det synes naturligt, at ovennævnte Prøvelse og Bearbejdelse af det videre Forslag stfer under Medvirkning af det Organ, der er tænkt som den fremtidige væsentlige Bærer af Medicinaludviklingen, og som, kaldet til at bære Ansvar for denne, har berettiget Krav paa at erholde Indflydelse paa Tilblivelsen og Indretningen af de Organer, gennem hvilke den skal løse sin Opgave.

Idet Regjeringen nu ved nærværende Forslag søger en Afløser for det hidtilværende kgl. Sundhedskollegium, skylder den først det nævnte Kollegium sin fulde Anerkjendelse af, hvad det i den lange Aarrække, i hvilken det har staaet ved Regjeringens Side som dens Raadgiver paa Medicinalomraadet, har ydet, og i hvilken dets ulønnede Medlemmer, med Opoffrelse af Tid og Kræfter, der kunde have været anvendte paa taaknemmeligere Opgaver, have ydet et høist værdifuldt Arbejde trods de Hindringer, som en mangelfuld Organisation og et Apparat, der ikke svarede til de stillede Opgaver, idelig maatte lægge det i Vejen. At imidlertid det ved kgl. Resolution af 22de April 1803 oprettede Sundhedskollegium, for hvilket den under 15de Juni 1814 udsærdigede Instrux, der indeholder de nærmere Regler for dets Ordning, endnu i alt væsentligt er gjældende, i sin nuværende Sammensætning og med de Midler, der ere stillede til dets Raadighed, ikke længere er i Stand til at fyldestgjøre de Fordringer, der reises af de i Omfang og Betydning stedse stigende Opgaver, som Nutiden stiller til Sundhedsvæsenet, og den stedse vovende Erkjendelse af Nødvendigheden af et energigt Initiativ fra Sundhedsmyndighedernes Side, turde være selvindlysende. Ligesom det altfor store Antal af Medlemmer, af hvilke Kollegiet bestaaer, med Nødvendighed maa medføre en vis Slagsomhed i Henseende til Sagernes Afgjørelse samt Mangel paa den fornødne Kraft og Enhed i Forretningssgangen, saaledes er det ogsaa klart, at